

Двадесетъ и четвъртий сонетъ.

Щ а с т и е.

Кждѣ е щастъето? Да ли вѣвъ призрацитѣ клѣти
Съ които прѣзъ живота си се либиме горѣщо, —
И гонимъ ги, — и жалко ни избѣгватъ отъ ржцѣтъ, —
Догдѣ узнайме — „нищо“ че е по добро отъ „нѣщо“? .

Кждѣ е щастъето? Да ли въ борбитѣ катадневни,
Съ горчивото прѣдчувствие за пълно поражение?
Въ минутнитѣ ли радости, които съсъ плачевни
Се свършватъ вопли, съ болки и всемирно отвращенъе?

Неволята е общъ законъ въ човѣшкий битъ нищоженъ! . .
Осѣщамъ — значи страдамъ, и разбирамъ — значи гинж! . .
Вселяванъе въ душитѣ миръ — е подвигъ невъзможенъ! . .

О, гледахъ ази мѣнинка, пѣлзяща въ калъ, гадина, —
И този гласъ таинственъ чухъ, въ туй просто съзерцанъе:
„— Живѣй безъ ропотъ, забрави се въ тихо несъзнанъе! —“